

te letten, voornamentlijk op twee saken, te weten,
 Dat die begrepen zijn in weijnigh woorden, En egter
 klaer genoeg zij.

Wijders was beter (hoewel niet absoluït nodigh) dat
 dit alles wierde gestelt in veersjens,

En wel in zoodanige soorten, die niet vande vloeiënste
 zijn, gelijk veeltijds werde gebruijckt in inscriptien als
 oock in hoogdravende materien, in beide gevallen om
 door een langsamer enunciatie te meer te doen reflecteren
 opde kragt vande woorden.

Boven dit alles soude oock wel geleth mogen werden
 op de schickinge na de ronte vande penningh om de
 regelen vande veersjens soo weijnigh als mogelijk is te
 breken.

Dit is noch min noodzakelijk, als het voorgaende,
 maer als men het treffen kan is het beter en gevoegelijker.

Vervolgens quam in overlegh welcke tael in desen ge-
 bruijckt behoorde te werden.

En wierd gemeijnt, dat de Latijnsche tael behoorde te
 werden verkosen om twee redenen, te weten: Dat die tael
 is een gemeene tael, en daerom in publijcque inscriptien,
 en diergelijke saken veel gebruijckt werd,

En dat het onmogelijk is in het duijtsch sikh te expri-
 meren met soo weijnigh woorden, voornamentlijk omdat
 men daer in geen sin kan uijtmaken zonder het gebruik
 van bijwoorden *van de, het, hebben* etc., die inde La-
 tijnsche tael niet bekend zijn.

De woorden tot desen eijnde geconcipieert staen hier
 onder gedrukt, om met eenen te kunnen sien hoe groot
 de letters zoude wesen, hoe de schickinge vande regelen
 zouden kunnen werden genomen en welck de plaetse voor
 het wapen zoude wesen.

Om de middelste regel te kunnen brengen op de pen-
 ningh zoude men de laetste *m* van het woord *mercium*